

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 15Co/60/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8716206915
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 12. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Ilčinová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8716206915.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Ilčinovej a členov senátu JUDr. Jozefa Angeloviča a JUDr. Mareka Kohúta v spore žalobcu: R Collectors, s. r. o., so sídlom Dvořákovo nábřeží 8/A, 811 02 Bratislava - Staré Mesto, IČO: 50 094 297, právne zastúpeného Advokátskou kanceláriou RELEVANS, s. r. o., so sídlom Dvořákovo nábřeží 8/A, 811 02 Bratislava - Staré Mesto, IČO: 47 232 471, proti žalovanej: D.Z. C., P. XX.XX.XXXX, Y. L. XXX/X, XXX XX J., právne zastúpenej JUDr. Jánom Jenčom, advokátom, so sídlom 1. mája 221/19, 058 01 Poprad, IČO: 35 528 125, o zaplatenie 5.272,87 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Poprad, č. k. 13Csp/11/2016-167 zo dňa 05. júna 2019 takto

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a vo výroku o trovách konania.

Žalovaná má nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalobcovi v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Poprad (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol takto:
„I. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 1.673,09 Eur, kapitalizovaný úrok z omeškania v sume 38,14 Eur a úrok z omeškania vo výške 5,25 % ročne zo sumy 1.673,09 Eur od 12.01.2016 do zaplatenia, všetko v mesačných splátkach po 80,- Eur splatných vždy do 25. dňa v tom ktorom mesiaci počnúc dňom právoplatnosti do vyrovnania s tým, že nezaplatením jednej splátky stáva sa zročným celý dlh.

II. V prevyšujúcej časti žalobu zamietla.

III. Žalovaná má nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 36 %.“

2. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že právny predchodca žalobcu žalobou doručenu súdu 04.08.2016 žiadal, aby súd zaviazal žalovanú k zaplateniu sumy 5.272,87 Eur s príslušenstvom. Súd rozhodol vo veci rozsudkom, č. k. 13Csp/11/2016-65 z 10.05.2017 tak, že konanie v časti o zaplatenie úroku vo výške 274,72 Eur zastavil, žalovanú zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu 5.272,87 Eur, úroky vo výške 144,51 Eur, úroky z omeškania v sume 38,14 Eur, úrok z omeškania vo výške 5,25 % z dlžnej sumy od 12.01.2016 do zaplatenia, a to v mesačných splátkach po 100,- Eur, v časti o zaplatenie zmluvného úroku vo výške 19 % ročne z dlžnej sumy od 23.04.2014 do zaplatenia žalobu zamietol a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania. Na základe odvolaní podaných žalobcom a žalovanou prejednal vec odvolací súd, ktorý uznesením, č. k. 15Co/6/2018-136 z 12.03.2019 zrušil predmetný rozsudok v II., III. a vo IV. výroku, keďže súd prvej inštancie nezohľadnil prípadné následky spojené s absenciou obligatórnych náležitostí ustanovených v § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov a odvolací súd nevidel dôvod na odklon od platného a účinného vnútroštátneho predpisu.

3. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalovaná uzatvorila s právnym predchodcom žalobcu Zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXX, na základe ktorej jej bol poskytnutý úver vo výške 6.950,- Eur pri dohodnutej úrokovej sadzbe 19 % p. a., ktorý mala splácať v mesačných splátkach po 172,07 Eur, pričom prvá splátka bola splatná 15.05.2011 a konečná splatnosť úveru bola určená na 15.04.2017. Žalobca tvrdil, že žalovaná doposiaľ uhradila sumu 5.276,91 Eur a žalovaná toto tvrdenie nespochybňovala. Vzhľadom k tomu, že žalovaná neuhrádzala dohodnuté splátky, žalobca listom z 22.04.2014 pristúpil k zosplatneniu úveru v zmysle § 565 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v spojení s § 53 ods. 9 toho istého zákona.

4. Súd dospel k záveru, že v tomto prípade sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov, preto zaviazal žalovanú k zaplateniu sumy 1.673,09 Eur, ktorá predstavuje rozdiel medzi výškou poskytnutého úveru a úhradami, ktoré vykonala žalovaná. V prevyšujúcej časti súd žalobu zamietol. Keďže žalovaná neuhradila úver ani po zosplatnení, dostala sa do omeškania s plnením peňažného záväzku, v dôsledku čoho súd priznal žalobcovi kapitalizovaný úrok z omeškania vo výške 38,14 Eur uplatnený právny predchodcom žalobcu podaním z 28.03.2017 a úrok z omeškania vo výške 5,25 % ročne zo sumy priznanej súdom od 12.01.2016 do zaplatenia. S prihliadnutím na osobné a majetkové pomery žalovanej, ktorá dosahuje príjem vo výške 580,- Eur netto, má výdavky na bývanie v sume cca 150,- Eur netto mesačne a spláca ďalšie dlhy v celkovej výške cca 12.000,- Eur, súd povolil žalovanej v zmysle § 232 ods. 4 Civilného sporového poriadku splácať dlžnú sumu v mesačných splátkach po 80,- Eur.

5. O trovách konania rozhodol súd v zmysle § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku. Žalobca sa domáhal zaplatenia sumy 5.272,87 Eur s príslušenstvom a bola mu priznaná suma 1.673,09 Eur s príslušenstvom, ktorá predstavuje úspech žalobcu v rozsahu 32 %. Úspech žalovanej teda predstavuje 68 %, preto jej súd priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 36 %.

6. Rozhodnutie právne odôvodnil ustanovením § 52 ods. 1, § 54 ods. 1, § 517 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, § 497, § 502 ods. 1, § 503 ods. 1, 2 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník, § 1 ods. 2, § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov účinného v čase uzavretia Zmluvy o úvere, § 3 nariadenia vláda SR č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, § 262 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok.

7. Proti tomuto rozsudku v rozsahu jeho výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a výroku o trovách konania v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie prostredníctvom svojho právneho zástupcu žalobca namietajúc, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. V odvolaní žalobca prezentoval názor, že úlohou zákonnej úpravy je zabezpečiť, aby spotrebiteľ vedel posúdiť rozsah svojho záväzku. Požiadavka, aby úverová zmluva obsahovala rozklad jednotlivej splátky v členení na istinu, úrok a poplatky nie je v súlade s požiadavkami Smernice 2008/48/ES. Z uvedeného tak vyplýva, že ani sankcia v podobe toho, že úver je poskytnutý bez úroku a poplatkov, ak neobsahuje rozklad jednotlivej splátky v členení na istinu, úrok a poplatky, nie je primeraná. Zdôraznil, že považuje za absolútne dostatočné a v súlade so zákonom, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje vyčíslenie istiny, úroku a poplatku a zároveň určuje počet, výšku a termíny splatnosti jednotlivých splátok, ktorými sa má táto celková čiastka splatiť. Žalobca žiadal, aby odvolací súd zrušil rozsudok v napadnutom rozsahu a vrátil vec súdu prvej inštancie na nové prejednanie alebo zmenil rozsudok v napadnutom rozsahu tak, že žalobe v plnom rozsahu vyhovie a zaviazže žalovanú aj na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

8. K odvolaniu žalobcu sa žalovaná v súdom stanovenej lehote nevyjadřila.

9. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli aj webovej stránke Krajského súdu v Prešove a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

10. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

11. Nakoľko žalobca napadol rozsudok len v rozsahu výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a výroku o trovách konania, odvolací súd nemohol podrobiť súdnemu prieskumu výrok rozsudku, ktorým súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.673,09 Eur, kapitalizovaný úrok z omeškania v sume 38,14 Eur a úrok z omeškania vo výške 5,25 % ročne zo sumy 1.673,09 Eur od 12.01.2016 do zaplataenia, všetko v mesačných splátkach po 80,- Eur splatných vždy do 25. dňa v tom ktorom mesiaci počnúc dňom právoplatnosti do vyrovnania s tým, že nezaplatením jednej splátky stáva sa zročným celý dlh.

12. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II.ÚS 78/05).

13. Odvolací súd považuje rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu za vecne správny. Vo vzťahu k odvolacím námietkam žalobcu a na zvýraznenie správnosti napadnutého rozsudku dopĺňa nasledovné.

14. Podľa § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „Obchodný zákonník“), zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

Podľa § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka, od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona. Ak úroky nie sú takto určené, je dlžník povinný platiť obvyklé úroky požadované za úvery, ktoré poskytujú banky v mieste sídla dlžníka v čase uzavretia zmluvy. Ak strany dojednávajú úroky vyššie než prípustné podľa zákona alebo na základe zákona, je dlžník povinný platiť úroky v najvyššej prípustnej výške.

Podľa § 503 ods. 1 Obchodného zákonníka, záväzok platiť úroky je splatný spolu so záväzkom vrátiť použité peňažné prostriedky. Ak lehota na vrátenie poskytnutých peňažných prostriedkov je dlhšia ako rok, sú úroky splatné koncom každého kalendárneho roka. V čase, keď sa má vrátiť zvyšok poskytnutých peňažných prostriedkov, sú splatné aj úroky, ktoré sa ho týkajú.

15. Je nepochybné, že Zmluva o úvere uzatvorená medzi žalobcom a žalovanou, je štandardnou formulárovou spotrebiteľskou zmluvou, kde žalobca vystupoval v postavení dodávateľa, pretože pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a žalovaná je spotrebiteľom, keďže pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Z uvedeného je zrejmé, že súd prvej inštancie správne ustálil, že na predmetnú zmluvu je nutné aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách.

16. Východiskom spotrebiteľskej ochrany je postulát, podľa ktorého sa spotrebiteľ ocitá vo fakticky nerovnom postavení s profesionálnym dodávateľom, a to s ohľadom na okolnosti, za ktorých dochádza ku kontraktácii, s ohľadom na väčšiu profesionálnu skúsenosť predávajúceho, lepšiu znalosť práva a ľahšiu dostupnosť právnych služieb a konečne so zreteľom na možnosti stanovovať zmluvné podmienky jednostranne cestou formulárových zmlúv. Pre takéto vzťahy je charakteristické, že podnet ku zmluvnému jednaniu prichádza spravidla od dodávateľa, pričom spotrebiteľ nie je na všetky zmluvné dojednania pripravený a skúsený.

17. Spoločným znakom tejto úpravy je teda snaha cestou práva vyrovnáť túto faktickú nerovnosť, a to formou aj prípadného obmedzenia autonómie vôle. Základným princípom spotrebiteľských zmlúv je

zásada, podľa ktorej nesmú obsahovať neprijateľnú podmienku, teda také zmluvné dojednanie, ktoré spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, a to pod sankciou absolútnej neplatnosti takejto podmienky.

18. Z hľadiska posúdenia nekalých podmienok v spotrebiteľských zmluvách Smernica Rady 93/13 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách si stanovila práve za cieľ vyvážiť faktickú nerovnováhu medzi dodávateľom a spotrebiteľom pozitívnym zásahom štátu.

19. Dôvody odklonu odvolacieho súdu od rozhodovacej praxe NS SR (uznesenie 3 Cdo 146/2017 zo dňa 22.02.2018 a ďalšie) vychádzajú z názoru, že záver o eurokonformnom výklade s cieľom dospieť k záveru sledovaného smernicou možno urobiť až po aplikácii všetkých do úvahy prichádzajúcich výkladových metód a s využitím právneho poriadku ako celku.

20. V súvislosti s údajom podľa ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj „ZoSÚ“) a rozsudkom Súdneho dvora vo veci C-42/2015 Home Credit Slovakia, a. s. a U. Y. odvolací súd poukazuje na účinok smerníc. Otázka účinku smerníc sa vo všeobecnosti v podstate týka vymedzenia podmienok, za ktorých vnútroštátne orgány môžu určitú normu práva Únie aplikovať priamo, bezprostredne, na prípad, ktorý riešia.

21. Vzhľadom na existenciu ustálenej judikatúry SD EÚ na otázku priameho účinku smerníc v spore medzi jednotlivcami (v tomto konkrétnom prípade veriteľ verzus spotrebiteľ) v zásade platí zákaz horizontálneho priameho účinku spočívajúci v tom, že žiadne ustanovenie smernice zaručujúce jednotlivcovi práva alebo ukladajúce povinnosti ako také sa nemôže použiť v rámci sporu, v ktorom stoja proti sebe výhradne jednotlivci.

22. Z uvedeného vyplýva, že priamy účinok je tak v zásade možný len v spore medzi jednotlivcom a štátom, kedy sa jednotlivец dovolá svojho práva vyplývajúceho zo smernice priamo voči štátu ako subjektu zodpovednému za nesprávne implementovanie smernice.

23. Problém nastal v súvislosti s pochybnosťami, kde sú hranice nepriameho účinku smernice. Súd totiž na jednej strane má za cieľ v zmysle rozsudku C-42/15 dosiahnuť plný účinok smernice pri využití všetkých aplikačných metód a ustanovení celého právneho poriadku, no na druhej strane existujú obavy, aby nedošlo v sporoch medzi jednotlivcami k aplikácii nepriameho účinku smernice contra legem a navyše aj proti princípom súkromného práva, akým je aj princíp právnej istoty.

24. Tak explicitne presné ustanovenie akým je ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ cez prizmu eurokonformného výkladu nemožno ignorovať a tolerovať absenciu údajov o výške, počte a termíne splátok istiny, úrokov a iných poplatkov v žiadnej zmluve o úvere. Zákonodarca v citovanom ustanovení jasne deklaroval, aké následky sú spojené s absenciou obligatórnych náležitostí uvedených pod písm. k) § 9 odsek 2 ZoSÚ a odvolací súd nevidí dôvod na odklon od vnútroštátneho predpisu, ktorý bol v čase uzavretia zmluvy ako aj v čase vydania napadnutého rozsudku platný a účinný.

25. Zákonom č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch bola do právneho poriadku zakotvená dikcia zákonnej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere o spôsobe splácania úveru podľa istiny, úrokov a iných poplatkov. Približne štyri roky táto zákonná dikcia bola spojená ešte aj kumulatívne s právom na uvedenie súčtu týchto platieb. Nemali by byť žiadne pochybnosti, že v tom čase smernica Rady 87/102/EHS nevyžadovala plnú harmonizáciu.

26. Zákonom č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov bola transponovaná smernica 2008/48/ES z 23. apríla 2008, ktorá vyžadovala plnú harmonizáciu. Do tohto nového zákona o spotrebiteľských úveroch bola prevzatá z predchádzajúceho zákona totožná dikcia splácania spotrebiteľských úverov podľa splátok istiny, úrokov a iných poplatkov.

27. Klausula objasňujúca špecifikáciu splátok úveru nielen podľa istiny, ale aj úrokov a poplatkov má význam, aby bol jasný údaj, (i) z čoho splátka pozostáva, (ii) či splátka obsahuje aj poplatky, (iii) či neobsahuje poplatky, ktoré nemajú byť zaradené do RPMN, (iiii) či ide o amortizované splácanie alebo

bez amortizácie alebo (iiii) údaj o tom, v ktorých splátkach je výlučne istina a v ktorých len poplatky (pri niektorých typoch úverov sú zmluvy formulované tak, že najprv sa splácajú výlučne úroky a v poslednej splátke istina) a pod..

28. Podľa názoru odvolacieho súdu špecifikácia splátok úveru má svoj význam aj v tom, že spotrebiteľ má možnosť v prípade sankcie bezpoplatkovosti priamo zistiť, ktorej časti splátky sa táto sankcia týka. Spotrebiteľ má tiež možnosť kontroly, či v splátke použitej na účely výpočtu RPMN nie je uvedený poplatok, ktorý sa do RPMN nesmie započítať. RPMN pritom predstavuje dôležitý údaj o celkových nákladoch na úver. Špecifikácia splátok úveru môže odhaliť aj nekalé obchodné praktiky, ak by nedošlo k naplneniu predzmluvných informácií o splátkach úveru (cieľ podľa II. bod 2 smernice 2008/48/ES).

29. Ustanovenie § 9 odsek 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov presne definuje, aké náležitosti, okrem všeobecných (§ 43 Občianskeho zákonníka), musí spotrebiteľská zmluva obsahovať. Okrem iného v § 9 odsek 2 písm. k) uvádza, že zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí obsahuje najmä výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. Z uvedeného je zrejmé, že povinnými náležitosťami zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa úpravy platnej v čase uzavretia zmluvy medzi stranami sporu boli aj suma, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, pričom slová suma, počet a termíny splátok sa viažu ku každej z tam uvedených zložiek spotrebiteľského úveru, teda tak k istine, ako aj k úrokom a iným poplatkom. Je teda jednoznačné, že v každej zmluve musí byť uvedená tak výška istiny, ako aj úrokov a iných poplatkov, taktiež aj ich počet a termíny splátok. V danom prípade Zmluva o úvere uzatvorená medzi stranami sporu (č. I. 4 spisu) obsahovala výšku mesačnej splátky v sume 172,07 Eur, počet splátok 72 a dátum konečnej splatnosti úveru 15.04.2017.

30. Vo vzťahu k záverom Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 odvolací súd poukazuje aj na príspevok doc. JUDr. Jánošíkovej, PhD.: „Otázne však je, ako by na tento záver mal zareagovať sudca rozhodujúci konkrétny spor. Ak totiž zistí, že neuvedenie konkrétnej náležitosti v zmluve o spotrebiteľskom úvere by malo byť v zmysle § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. sankcionované zánikom nároku veriteľa na úrok a poplatky, ale súčasne dospeje k záveru, že ide o náležitosť, ktorej neuvedenie v zmluve o spotrebiteľskom úvere nemá vplyv na možnosť spotrebiteľovi posúdiť rozsah jeho záväzku, tak vlastne narazil na rozpor medzi vnútroštátnou právnou úpravou a právom Únie. Keďže však norma práva Únie má v tomto prípade podobu smernice, vzhľadom na horizontálny právny vzťah medzi veriteľom a spotrebiteľom nemôže mať smernica priamy účinok. Zistený rozpor je teda možné vyriešiť len prostredníctvom nepriameho účinku smernice, čo znamená pokúsiť sa o taký výklad zákona č. 129/2010, ktorým sa rozpor odstráni. Domnievam sa však, že v tomto prípade by sudca narazil na jednu z hraníc povinnosti eurokonformného výkladu vnútroštátneho práva, ktorou je zákaz výkladu contra legem. Nevie si totiž predstaviť, akou výkladovou metódou by bolo možné obísť príkaz považovať zmluvu o spotrebiteľskom úvere za bezúročnú a bez poplatkov obsiahnutú v § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z.. Nešlo by už podľa môjho názoru o výklad práva, ale o sudcovskú tvorbu práva.“

31. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie vec správne právne posúdil, keď považoval úver poskytnutý žalovanej za bezúročný a bez poplatkov a následne uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.673,09 Eur, kapitalizovaný úrok z omeškania v sume 38,14 Eur a úrok z omeškania vo výške 5,25 % ročne zo sumy 1.673,09 Eur od 12.01.2016 do zaplatenia a žalobu v prevyšujúcej časti zamietol.

32. Postupom podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozsudok v napadnutej časti ako vecne správny potvrdil.

33. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého žalovaná ako sporová strana mala v odvolacom konaní plný úspech, teda má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % proti žalobcovi, ktorý v odvolacom konaní úspech nemal. Výšku týchto trov ustáli postupom podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia odvolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

34. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Prešove pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh - § 428 CSP).